

Gemeente van Christus,

Afgelopen week, in de Stille week, de opgang naar Pasen, ontstond er enige commotie over het Paasfeest, politici bemoeiden zich er tegenaan 'Pasen wordt te grabbel gegoid', zo luidde de krantenkoppen, voor je het weet is Pasen geworden tot een voorjaarsfeest het palmpaasstokje mag geen kruisvorm hebben en Paaseieren worden lente-eitjes genoemd. Moet niet gekker worden. Het was even een golfje nieuws, halverwege de week vervolgens nam de publiciteit voor The Passion het weer over. Zo leven we van hype naar hype in een overigens onrustige wereld.

Wonderlijk hoe Pasen, in ons geseclariseerde landje, ineens wordt gefraamd als een typisch Nederlandse traditie, en daar moet je vanaf blijven. Wonderlijk ook, omdat Pasen nu juist een feest is waarin de traditie, of de kringloop of de vanzelfsprekendheid wordt doorbroken. Pasen is niet gebouwd op continuïteit maar op discontinuïteit, er is een breuk, er is een kloof, de gebroken hemel en de gekruisigde mens. Pasen is Kruispasen en Opstandingspasen. Het is leven onder een gebroken hemel, een hemel die breekt ...door de gebrokenheid op aarde. Daarmee raken we aan de kern van Pasen, de hemel breekt over een gebroken schepping. Dat is het onuitsprekelijk geheim de hemel blijft onder de gebrokenheid van mensen niet koud en afzijdig,..... maar de hemel breekt. In Christus ontdekken wij Gods bewogenheid, wij mogen leven vanuit het geloof dat God ons lot deelt.

Dat is Pasen ... er is een ... en toch!!!...
En toch is er leven ...
En toch is er bevrijding, ook al gaat het dwars door de zee heen.

Pasen is zo vreemd, het is op het lachwekkende af.
 In de middeleeuwen ontstond zelfs de traditie van de paaslach,
 de risus paschalis, op Paasmorgen vertelde de pastoor een mop
 en bulderde de kerk van het lachen,
 wij kennen nog een restant van deze traditie
 als wij elkaar een vrolijk paasfeest toewensen.

Er zit een sprongetje, een huppeltje in Pasen,
 zoals je soms in een ongemakkelijk gesprek
 even iets kan weglachen.

Ik las ergens een anekdote uit Joodse traditie.
 Een tienjarige wordt door zijn vader van joodse les opgehaald.
 Vader vraagt: "Wat heb je vandaag geleerd?"

Het kind antwoordt:

"De leraar heeft ons verteld over de ontsnapping
 van de Israëlieten uit Egypte.

Zij kwamen bij de Rietzee, bouwden een pontonbrug
 en gingen daarmee het water over.

Zodra de Egyptenaren en hun tanks op de pontons waren,
 stuurden de Israëlieten hun luchtmacht en bombardeerden hen."
 Verbaasd kijkt de vader naar zijn kind.

"Heeft de leraar je dat echt verteld?"

"Nee, niet precies zo," antwoordt het kind,

"maar als ik je vertel wat de leraar ons heeft verteld,
 geloof je het nooit".

Dat is de glimlach van Pasen.

Als het volk achter Mozes aan, wegtrekt
 uit het land van angst en slavernij, stuiten zij op de zee,
 een onoverkomelijk, to-hoe-wabohoe – duisternis op de oervloed.

De Heer zei tegen: Mozes, waarom roep je mij te hulp?

Zeg dat ze verder trekken ...

je moet je staf geheven houden boven het water...

Wat roept gij zo luidt tot Mij, Mozes?

De rabbijnen hebben het ook gelezen, die merkwaardige vraag.

Waarom schreeuw je zo? Waarom bid je zolang Mozes?

Het is nu toch geen tijd voor lange gebeden,
 zeg tot de Israëlieten dat ze opbreken,
 dat ze verder trekken, de zee in.
 Er is een tijd voor lange gebeden
 en er is een tijd voor korte gebeden en nu geldt het laatste,
 je moet verder trekken.
 Het verhaal gaat, dat terwijl Mozes eindeloos lang tot God bidt,
 er onder de Israëlieten een discussie ontstaat
 over wie er als eerste het water in zou stappen.
 De wateren splijten niet voordat je erin stapt.

Wat volgt is een oerverhaal van doortocht, van bevrijding.
 God stelt zich op als engel en als wolk tussen Egypte en Israël.
 Er is angst, macht, slavernij, dood, geweld
 en aan de andere kant een kwetsbaar volk.
 En precies daar tussenin staat God als wolk en als engel.
 Zo stelt God zich op als grens,
 als woord van verzet als daad van verzet.
 En dan vindt er een doortocht plaats van angst naar vertrouwen.
 De onmogelijke mogelijkheid geschiedt
 een volk trekt door het water naar de overkant.

Pasen is het feest van deze doortocht.
 Zoals ook wij in ons eigen leven er doorheen gaan.
 Door onze relaties, door onze ziekte, door onze angst?
 Wat laat je achter op de oever?
 Wat draag je mee door het water?
 En wie draagt jou door het water?

Ik hoorde het afgelopen week nog iemand zeggen,
 Bij die bas-aria, zo tegen het eind van de Mattaeus Passion,
 ‘Mache dich, mein herze rein’, dan houd ik het niet meer droog.
 Ik word op een ander pad gezet.
 Een vreemde rust komt over me heen.
 In de crisis kan er ruimte ontstaan, voor stilte, voor overgave,
 voor vertrouwen.. voor jouw eigen doortocht..
 Het oerverhaal van Pasen is het verhaal van een bevrijdende God.
 En toch ... is er doortocht in je leven, in je angst, in je sterven

Vrees niet, zegt de engel bij het graf, weest niet bang!
 Hij is niet hier! Niet hier in het graf.
 Op Pasen is het graf een preekstoel geworden.
 Niet hier, niet in de dood. Het graf is leeg.

Pasen vieren wij rond het lege graf.
 Het lege graf als een ruimte die hier van Godswege is uitgezet.
 Je zou kunnen zeggen: de kerk is als het lege graf,
 een ruimte die leeg is, die open staat voor vragen,
 voor verwondering, verdriet, wanhoop,
 voor blijdschap, voor ontvankelijkheid
 De kerk als het lege graf is, waar je naar toe kunt ijlen,
 een ruimte van Godswege uitgespannen
 om ergens hier, binnen of buiten, de Levende te ontmoeten.

Wij vullen de ruimte niet met ons Paasgeloof,
 of met onze lente eitjes en onze voorjaarsgevoelens,
 nee met Pasen vieren wij dat het graf van dood, van angst,
 van uitzichtloosheid, ... dat het graf leeg is.
 Pasen is de schok van iets nieuws.
 De dingen in het leven waar we het meest naar verlangen
 kunnen we niet aan onszelf geven ...
 we krijgen het, mogen het ontvangen.
 Je hart slaat even over ...
 even vang je een licht op van de overkant.

Pasen betekent een einde aan de sleur van de routine
 een ontsnapping uit de greep van de goden van het mogelijke
 het gaat niet om een ander leven
 maar om dit leven anders.

Het lege graf is als een oorschelp.
 Hij is hier niet. Hij is opgestaan, hij gaat voor je uit!

Pasen is gaan in het voetspoor van de hoop,
 hier niet, maar voor je uit,
 in het voetspoor van de Levende....

Paasgeloof klimt via je oren naar binnen
en je draagt het mee in je hart.
Christus is opgestaan!

Amen